

28. neděle v mezidobí

Smyslem našich mší je, že se přicházíme vděčně poklonit svému Spasiteli

Ježíš šel do Jeruzaléma. Na cestě potkal 10 lidí, kterých se druzi štítily a kteří do Svatého města měli zakázáno vstoupit. Starý zákon měl rituální předpis, kterým však chránil před infekcí malomocenstvím Boží lid. V lidové tvorbě, zvláště když malomocenství bylo zařazeno mezi rituálními předpisy, z toho lidé vyvodili jistou souvislost mezi malomocenstvím a trestem za hříchy.

Ježíš na tuto lidovou formu navazuje, aby byla zřejmá jiná souvislost. V Lukášově příběhu si totiž

Ježíš s oněmi chudáky postupně vyměnil úlohu: Malomocné uzdravuje a posílá je do, pro ně doposud, zakázaného Jeruzaléma. Sám pak sice do města vstoupí, ale je z něj vyhnán jako nositel nebezpečné infekce - s křížem na Kalvárii.

Ježíš tedy přišel proto, aby zástupně přijal na sebe malomocenství hříchu nás všech. Proto on je ze svatého města Jeruzaléma vyhnán, abychom my do něho mohli vstoupit k velikonoční hostině vyvolených. Dokonce evangelista Jan ve svém vyprávění říká, že Ježíš zemřel, aniž by mohl slavit velikonočního beránka. Jan popisuje, na rozdíl od synoptických evangelistů, že Ježíš zemřel v hodině, kdy teprve beránci byli zabíjeni v chrámě.

Všichni evangelisté psali o Ježíšovi se záměrem, aby lidé poznali Ježíše jako toho, kdo přijímá na sebe náš hřích, naše prokletí ze zákona, naše duchovní malomocenství, abychom my přijali jeho záchranu. Volání 10 malomocných: Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi, je voláním duše každého člověka. Jen Bůh může na toto volání odpovědět a tuto očistu provést.

Z malomocenství bylo uzdraveno v této části vyprávění 10 lidí. Z malomocenství hříchu my všichni. Jeden z té desítky se vrátil, padnul tváří až k zemi, aby poděkoval. My jsme zde dnes také na kolenou a s oním jedním uzdraveným vyjadřujeme Panu svou vděčnost. To je také i smysl našich bohoslužeb, to proč vcházíme do chrámů slavit mše svaté, přicházíme vyjádřit vděčnost za tuto Ježíšovu záchranu a hluboce se před ním s vděčností sklonit. Toto díkyvzdání a společné klanění je pravím základem společenství Církve.

Ježíši, děkuji ti, že jsi mě očistil z malomocenství hříchu. Kláním se ti svou tváří a děkuji ti, že dnes můžu spolu s bratřími a sestrami tvořit společenství lásky, kterou od tebe přijímáme a o kterou se chceme i mezi sebou dělit a poté ji vnášet do tohoto světa.